

Důvodem k vypovězení není ve smyslu uvedeného nař. min. s plnou mocí č. 7747/20 ani, že na Slovensku jest bytová nouze. Tak rozhodl zdejší soud již nálezem ze dne 23. února 1922 č. 2527 (Boh. č. 1189 adm.), k jehož bližšímu odůvodnění se dle § 44 jedn. ř. správního soudu odkazuje.

Nař. rozhodnutí opřelo však vypovězení st-lovo též o důvod, že se st-l dopustil přestupku proti veřejnému pořádku. V kterých skutkových okolnostech žal. úřad tento přestupek shledal a o jakou skutkovou podstatu výrok svůj opírá, není však patrné ani z nař. rozhodnutí, ani to nelze bezpečně seznati z obsahu správních spisů.

To jest podstatná vada řízení, pro kterou slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 1263.

V y h o š t ě n í: K praxi zák. z 9. dubna 1920 č. 236 sb. z. a n. o nabytí a pozbývání státního občanství a práva domovského v republice československé.

(Nález ze dne 28. března 1922 č. 4233.)

V ě c: M. Aquilina T. a M. Otilie G. v Nových Zámcích proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě stran vyhoštění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Rozhodnutím župana župy nitranské ze dne 26. října 1920 č. — byly st-lky podle § 1 lit. b) nař. ze dne 18. července 1920 č. 7747 adm. I. vypovězeny z území čsl. republiky, poněvadž — — —. Ministr s plnou mocí pro správu Slovenska rozhodnutím ze dne 16. června 1921 č. — odvolání zamítl a vypovězení st-lek schválil z důvodu, že jest úředním šetřením prokázáno, že st-lky jsou cizí státní příslušnice, že neprokázaly, že by byly žádaly o čsl. státní občanství, že jako cizinky protistátními agitacemi prováděnými ve škole poškozují zájmy státu, že jejich eventuelní žádosti o udělení státního občanství čsl. nemohlo by býti proto vyhověno a že je tedy vypovězení st-lek z území čsl. republiky podle § 1 lit. b) nař. č. 7747 adm. I. odůvodněno.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí shledal nss důvodnou.

Nař. rozhodnutí opírá se o nařízení min. s plnou mocí pro správu Slovenska z 18. července 1920 č. 7747 adm. I. Podle ustanovení § 1 tohoto nařízení lze vypovídati jen cizince, t. j. ty, kteří nemají státního občanství republiky čsl., jsou-li splněny podmínky uvedené v nařízení tom. Podle § 1 č. 1 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 sb. z. a n. jsou čsl. státními občany ode dne 28. října 1918 osoby, které nejpozději dnem 1. ledna 1910 získaly a od té doby nepřetržitě mají domovské právo v území někdejšího mocnářství rakousko-uherského, jež náleží nyní k čsl. republice. Podle § 9 téhož zák. hledí se k osobám, které nabyly domovského práva uvedeného v § 1 č. 1 teprve po 1. lednu 1910 a příslušely před tím domovským právem do některé obce ležící v území býv. říše rakousko-uherské mimo území nynější republiky čsl. jako ke státním občanům republiky čsl. až do doby, kdy bude rozhodnuto o žádosti jejich podané v propadlé lhůtě stanovené vládním nař. za přiznání čsl. státního občanství.

Lhůta ta byla stanovena nařízením z 30. října 1920 č. 601 sb. z. a n. do 31. prosince 1921. Pak nelze však osoby takové, pokud tato lhůta neuplynula aneb pokud nebylo pravoplatně před uplynutím lhůty té o žádosti takové záporně rozhodnuto, považovati za cizince, tedy za osoby nemající státního občanství republiky čsl., a nelze je tedy ve lhůtě té ani vypověděti ze státního území čsl.

V daném případě vycházel žal. úřad z předpokladu, že st-lky jsou cizími státními příslušnicemi. St-lky to v odvolání do vyhošťovacího nálezu I. stolice popřely, tvrdíce, že nabyly a mají domovské právo v Nových Zámcích a že sluší k nim tedy ve smyslu § 9 uved. úst. zákona hleděti jako k státním občanům republiky čsl. Bylo tedy povinností žal. úřadu, aby okolnosti st-lkami tvrzené zjistil, zejména, aby vyšetřil, zda a kdy nabyly st-lky platně domovského práva v Nových Zámcích a do které obce st-lky před tím domovským právem příslušely, a aby utvoře si podle výsledku tohoto šetření úsudek o tom, byly-li v době, kdy rozhodoval, při st-lkách dány předpoklady § 9 uv. úst. zákona čili nic, teprve pak o odvolání jejich rozhodl. Toho žal. úřad neučinil. Rozhodl tedy o odvolání st-lek na základě neúplné podstaty skutkové, pročez slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss, aniž bylo lze zabývat se otázkou, jsou-li splněny objektivní předpoklady pro vypovězení st-lek.

Č. 1264.

Náhrada škod způsobených výtržnostmi: Na náhradu škody způsobené výtržnostmi ve smyslu zák. ze dne 18. března 1920 č. 187 sb. z. a n. nemá poškozený nároku.

(Nález ze dne 28. března 1922 č. 4385.)

Věc: Fa. F. a L. v Praze proti ministerstvu vnitra (rada fin. prokur. Dr. Jan Kučera) stran náhrady škody způsobené výtržnostmi.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud se týká právního nároku na náhradu škody stěžovatelem vzneseného, zrušuje se pro vady řízení. — Stížnost v příčině příspěvku k náhradě škody ve smyslu zákona z 18. března 1920 č. 187 sb. z. a n. zamítá se jako nepřipustná.

Důvody: Dne 16. listopadu 1920 shlukl se před kavárnou »Štěpán« v Praze při odvádění německého studenta stráž na policejní komisařství zástup asi 500 osob, pobouřený dle udání provokacemi studenta. Stráž doprovázející studenta byla nucena uchýliti se před davem do zmíněné kavárny, demonstranti však vnikli do vnitř, při čemž byly roztříštěny 2 skleněné tabule velké a 2 malé a kromě toho byly rozbity 2 ruční vozíky.

O tomto případě učinila stěžující si firma oznámení policejnímu ředitelství v Praze, udávajíc, že výtržností tou byla jí způsobena škoda 18.550 K (mimo poškození vozíku) a žádala za náhradu této škody vzhledem k tomu, že způsobena byla nedostatečným opatřením policejního ředitelství a orgánů bezpečnostních bez viny firmy.

Min. vnitra výnosem ze dne 8. dubna 1921 č. — prohlásilo, že nevyhovuje žádosti st-lky o náhradu škody způsobené jí při listopadových